

1 Febr. 1917.

No. 3.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

☐	Indien gij u voor God wilt nederbulgen, ja indien gij u van al uwe zonden	☐
☐	wilt bekeeren, en in geloof den naam des Heeren wilt aanroepen, geloovende	☐
☐	dat gij zult ontvangen, dan zult gij de hoop, welke gij verlangt, ontvangen.	☐
☐		☐

AÄRON.

GRONDSLAG VAN WARE GODSDIENST.

„Toen de Europeanen voor 't eerst hunne navorschingen begonnen in de nieuwe wereld, waren de Indianen die zij ontmoetten ten zeerste verbaasd over de kracht en de ontploffende eigenschappen van het buskruit, en deden heel wat vragen aangaande de manier waarop het voortgebracht werd. De Europeanen, hun voordeel trekkende uit de onwetendheid der barbaren, en eene gelegenheid ziende om hunne rijkdommen te vermeerderen door de misleiding, vertelden de Indianen dat het zaad was van eene plant welke groeide in de landen vanwaar zij gekomen waren, en dat het, zonder twijfel, ook wel in hun land zou gedijen. De Indianen geloofden dat natuurlijk, en kochten het veronderstelde zaad, groote hoeveelheden goud er voor in ruil gevende. In onvoorwaardelijk geloof plantten zij zorgvuldig het veronderstelde zaad, en wachtten angstvallig het uitspruiten en verschijnen van de plant, welke echter nimmer kwam. Zij hadden geloof in de mededeelingen der Europeanen, maar waar die mededeelingen valsch bleken, en daardoor de bewijzen waarop de Indianen hun geloof grondvestten onwaar, zoo was ook hun geloof ijdel.”

Bovenstaande is eene aanhaling uit de werken van Orson Pratt, en is daarom als vergelijking van zooveel belang, omdat het een in alle opzichten juist beeld geeft van de gevolgen van onechten ondergrond van geloof. Het geloof door de Indianen, bovenaangehaald, gekoesterd, was sterk genoeg, Onvoorwaardelijk hadden zij aan de waarheid der woorden van de Europeanen geloof geslagen toen die hun vertelden dat het buskruit alleen maar behoefde te worden geplant als wanneer het na eenigen tijd ontkiemen zou. Zóó sterk was hun geloof daarin dat zij niet aarzelden een groote som in goud daarvoor af te staan. Het bezit van het buskruit scheen hun begeerenswaard toe. Zij hadden

de wonderwerking ervan gezien bij hunne overheerschers. Ze dachten wellicht door middel van dit buskruit in staat te kunnen worden gesteld hunne vijanden te kunnen beoorlogten en over een veel sterkere macht de overwinning te kunnen behalen. Hoe ook, zij wenschen, ten koste van een groote hoeveelheid goud, dat poeder in hun bezit te hebben. Redenen om te twifelen aan de waarheid der woorden van de Spanjaarden hadden zij niet, en dadelijk plantten zij het vermeende zaad in de aarde en wachtten angstvallig het uitspruiten van de plant af.

't Was evenwel overlegd bedrog waarvan zij de dupe waren geworden. Het buskruit, een chemische samenstelling zijnde, een preparaat, wilde niet groeien. Een leugen was hun wijsgemaakt, en den ernst van hun geloof kon niet verhoeden dat zij ten slotte bedrogen uit moesten komen. Had hunne ontwikkeling en chemische kennis ver genoeg gestrekt om het buskruit na te maken wanneer hun gezegd was geworden welke verschillende verbindingen zij daarvoor moesten bewerkstelligen, dan zouden ze ongetwijfeld resultaten hebben gezien, als wel de Spanjaarden zelve; het ontbreken van die kennis echter, in verband gebracht met de misleiding waarvan zij de dupe werden, deed hen falen in de resultaten van het geloof, al was dat geloof, zooals alreeds gezegd, ook nog zoo waar en echt.

Betreffende godsdienstige zaken is het hetzelfde geval. Duizenden van menschen hebben een geloof in de zaken hun gepredikt door de geestelijkheid en de zoogenaamde voorlichters van dezen tijd. Dat geloof is natuurlijk, hetzij ten rechte of wel ten onrechte, gebaseerd op weer een ander geloof, dat namelijk deze geestelijken en zoogenaamde voormannen de zaken door hun verkondigd, zéker zullen weten, en er zelve volmaakt van overtuigd zijn dat hetgeen door hen wordt geleeraard, inderdaad de waarheid is. Dat is de reden waarom de groote massa hun geloof blijft behouden. Eigenaardig is het verder te zien met hoe weinig en onvolledige bewijsmiddelen de goe-gemeente zich in zake het godsdienstig geloof tevreden stelt. Over het algemeen kunnen wij veilig zeggen dat minstens negentig procent van de menschen die de een of andere godsdienst belijden, deze godsdienst niet aanhangen krachtens persoonlijke overtuiging, maar die alleen gelooven omdat zij er in zijn grootgebracht; omdat hun van kindsbeen afaan geleerd is geworden de juist door hen beleden godsdienst als de beste, de ware en de eenige echte te beschouwen. Het natuurlijk gevolg daarvan is dat heel de ontwikkeling die de menigte, in zake van godsdienstig geloof, opdoet, geheel een eenzijdige ontwikkeling wordt, dat wil zeggen, dat enkel en alleen, zoo althans wordt onderzocht, in die richting wordt gezien waaruit de beginselen der eenmaal omhelsde, of der godsdienst waarin men is groot gebracht, vandaan komen. Een zeker bewijs of zekere overtuiging dat hetgeen

door predikant, pastoor, of andere leeraar onderwezen wordt, inderdaad de waarheid is, en geheel in overeenstemming met de bronnen waaruit zij op hunne beurt hebben geput, bestaat in 't geheel niet. Hoeveel duizenden van menschen loopen er niet rond, menschen waarvan men in het dagelijksch leven getuigen moet dat zij alleszins bekwaam zijn hun belangen te begrijpen en te beseffen, die geheel op gezag van hunne zoogenaamde geestelijke voorlichters gelooven wat hun door dien wordt voorgezet, zonder zich persoonlijk ooit in de kwestie te verdiepen of het gepredikte woord, wat toch in de eerste instantie altijd het woord van den geestelijke is en blijft, volmaakt is in overeenstemming met hun lastgever.

Vandaar dan ook het reusachtige verschil in godsdienstige zienswijze der menschen. Denkt u bijvoorbeeld in: een predikant van protestantsche richting, een geestelijke opgebracht en tot zijn ambt onderwezen in de Katholieke kerk, en een Joodsche rabbi, die zijne opleiding heeft genoten in de scholen der Joodsche wijsbegeerte. Niemand zal willen ontkennen dat de ontwikkeling van deze drie mannen niet ongeveer even hoog staat. Allen hebben een beduidend gedeelte van hunnen tijd doorgebracht in de scholen der menschelijk wijsheid. Hebben daar de talen geleerd waarin de oorspronkelijke godsworden beschreven staan. Hebben geleerd hun zinnen te scherpen om hun eigen zienswijzen te verdedigen tegenover die van andersdenkenden. Dat wil zeggen tegenover hen die in andere scholen, waar andere denkbeelden over hetzelfde onderwerp worden gehuldigd, zijn opgevoed.

Welke grondgedachte licht aan dit alles tot basis? Onvermijdelijk dit, dat elk dezer mannen of niet weet op welke wijze het buskruit zijn ontstaan heeft gehad, of zooals de Spanjaarden deden, moedwillig aan de leeken verkeerd onderricht geeft betreffende de voortcoming ervan. Wij hebben alle reden te veronderstellen dat beide zienswijzen een deel der waarheid bevatten. Eensdeels kunnen onze hedendaagsche geestelijken onmogelijk in het bezit der ware godskennis worden gesteld, omdat aan hun opvoeding de voornaamste kennisbron, namelijk goddelijke openbaring, ontbreekt, en anderdeels mogen we even gerust veronderstellen dat een groot gedeelte hunner zich daarvan volmaakt bewust is, en in het bewustzijn daarvan hunne volgelingen onderricht geven in zaken waarvan zij in alle opzichten zelven de oorsprong en de juiste verhoudingen niet weten.

Weliswaar is zulks ten zeerste te bejammeren, maar minder waar is het daarom in geenen deele. Voorts is het geheel in overeenstemming met datgene wat de Christus, met profetischen blik vooruitziende, van de toekomst gewaagde als Hij zeide: „Zal ik ook nog geloof vinden als ik wederkom?” Wat anders dan het bewustzijn ervan dat de menschen in latere eeuwen de eenige ware bron van godskennis, de bron van openbaring namelijk, zouden verloochenen, — gaf Hem

deze woorden in den mond? Hij begreep ten volle dat wanneer de wereld zich af zoude keeren van de innerlijke beteekenis van Zijne woorden en daden, en zich zoude keeren tot ledige formules, zonder de strekking daarvan als eerste levensvoorwaarde tot steunpunt van hun handelingen te maken, er dan ten slotte niets anders meer zoude overblijven dan een lippengeloof, wat vatbaar was voor allerlei verandering en wijziging, geheel in overeenstemming met de gevoelde of althans vermeend gevoelde, behoeften van het individu.

De grondslag van ware godsdienst behoort alzoo iets anders te zijn dan de uitlegkunde van wereldsche wijsheid die met elkander noodwendig in strijd moet verkeerem, om dat niet in de eerste plaats het voortbrengen van zuivere waarheid het doelwit daarvan is, maar omdat zij ingesteld is ten bate van zekere kasten die eensdeels zich trachten te verrijken ten koste van het lichtvaardig geloof der menigte, en anderdeels allicht zelve wel rechtvaardig, maar ten eenemale onkundig aan de ware bron der godsdienstige kennis die ons, in verband met tijdsomstandigheden, alleen is geworden van uit den Hoogen, waar die Wezens zijn welke weten wat ten nutte van het menschdom dient en wat door hen moet worden geopenbaard, waarvoor deze goddelijke Wezens dan ook volkomen breidwillig zijn, als alleen maar het menschdom voldoende geloof wil en kan koesteren in de door hen te schenken verlichtingen.

Nu zal de oplettende lezer allicht vragen: „Maar de Heiligen der Laatste Dagen dan? Gronden die hun godsdienst dan niet op dezelfde zaken alsook het Christendom? Door hen wordt toch ook beweerd dat zij gelooven in den Bijbel als het woord van God, al geven zij dan daarbij ook nog te kennen tevens te gelooven in het Boek van Mormon. Ook dat Boek van Mormon is immers niet anders dan een verslag van het verleden, en aangezien almede voldoende kennis ontbreekt ook van de tijdsomstandigheden waarin de tooneelen van het Boek van Mormon zich afspelen, zijn ook de Heiligen der Laatste Dagen noodwendig overgeleverd aan de schriftuitleggingen van hunne voormannen, al willen wij dan ook aannemen dat deze voormannen, dewijl van het prediken van hunnen godsdienst geen winstbejag wordt gemaakt, — niet die drijfveer hebben als wel andere Christenen, om hunne opiniën als de waarheid alleen voor te stellen.

Toch is die redeneering in geen enkel opzicht juist. Het is volmaakt waar, de Heiligen der Laatste Dagen gelooven, zoowel als het Christendom, in den Bijbel als het woord van God, en tevens in het Boek van Mormon als het woord van God. Volmaakt evenwel zijn zij zich bewust dat beide boeken ons slechts te kennen geven hetgeen voormaals met het volk van God geschiedde. Hetgeen de Heer in hunne dagen aan hen openbaarde, en ofschoon de wetenschap van deze openbaringen, en een overzicht daarvan, als eerste klasse

hulpmiddelen kunnen dienen om God te leeren kennen in Zijne verhouding jegens de menschen op de wereld, zoo zou het verkeerd geredeneerd zijn, en in strijd met de waarheid, wanneer wij zouden zeggen dat het zoogenaamde Mormonisme op den Bijbel is gegrondvest. Het evangelie immers van Christus is ook niet gegrondvest op den Bijbel, maat wel omgekeerd, dat namelijk de Bijbel de weerspiegeling is van de leer van het eeuwig evangelie, en ons in zijne annalen te kennen geeft de lotgevallen van hen die dat eeuwig evangelie, wanneer het hen verkondigd werd, naleefden, alsmede de lotgevallen van hen die het evangelie, ofschoon hen verkondigd, gingen verwaarloozen. De tegenstelling van beide soorten lotgevallen doet ons zien dat het streven naar de wetten van God den menschen altijd verhooging, verbetering, en welzijn heeft gebracht, terwijl het tegenovergestelde evenzeer steeds de tegenovergestelde gevolgen heeft gehad. Als zoodanig is de Bijbel voor ons getuigenis van onschatbare waarde. Evenzoo is het Boek van Mormon. Dat wil zeggen, zoo is het Boek van Mormon voor de Heiligen der Laatste Dagen. En evenzoo zou elk betrouwbaar verslag zijn van alle volkeren, als wij zoo'n verslag namelijk in ons bezit hadden, wat ons melden zou de omgang en de handelingen van den Heer met het menschdom. Behoudens de twee opgenoemde boeken bezitten de Heiligen der Laatste Dagen nog een soortgelijk, derde boek, De Paarl van Groote Waarde, namelijk. Ook dit boek geeft ons een betrouwbaar verslag van groote gebeurtenissen die plaats hebben gegrepen gedurende dezelfde tijden als waarvan ook de Bijbel spreekt, maar welker verhalen niet in dien Bijbel zijn opgenomen. Toch, zooals gezegd, blijft dit alles getuigenis. Dat wil zeggen dat deze dingen alleen daarom waarde voor ons hebben, omdat zij ons kunnen helpen de dingen van God van thans, op duidelijker wijze in het licht te stellen, daar de strekking ervan evenwijdig loopt met de gebeurtenissen van voorheen, van den tijd namelijk waarin deze boeken geschreven zijn.

De ware basis evenwel die aan de voortkoming en aan het ontstaan van deze boeken ten grondslag lag, was de goddelijke openbaring, gegeven door middel van Zijne profeten aan de geslachten der menschen die leefden in die dagen. Had God zich niet geopenbaard, had Hij Zijn wil niet bekend gemaakt, dan was er nimmer een Bijbel verschenen, nimmer had het Boek van Mormon het licht kunnen zien, en nimmer was er een Paarl van Groote Waarde voortgekomen. Juist het feit dat de godsgezanten van alouden tijd opgedragen was niet alleen de door hen ontvangen openbaringen hunnen tijdgenooten bekend te maken, maar die ook, door ze te schrift te stellen, voor het nageslacht te bewaren, is oorzaak geworden dat deze gewijde woorden thans door ons kunnen worden gelezen. En om verder die woorden goed te kunnen verstaan, dus om er dat nut uit

te trekken, wat in het plan van de voortbrengers, bij het daarstellen ervan heeft gelegen, is het noodig dat hij of zij die er zich van wenscht te bedienen, en die er inderdaad dat nut uit te voorschijn wenscht te halen, bezielt is met denzelfden geest die de vroegere samenstellers ervan bezaten. Die Geest van God, gegeven door middel van inspiratie en openbaring. En omdat die geest gegeven was door middel daarvan, daarom konden zij woorden schrijven die inderdaad de Woorden van God kunnen worden geheeten, maar steeds in oogenschouw houdende dat dit in de allereerste plaats woorden van God zijn, gegeven tot de voorgeslachten, behandelende hunne zaken, en verband houdende met de tijden en omstandigheden waaronder en waarin zij leefden. Voor hen was de basis van het evangelie, de basis van hun toekomstig geluk, en boodschap van zaligheid, de goddelijke openbaring hen direct gegeven. Zoo bijvoorbeeld, David, toen hij zeide „Uw woord is een lamp voor mijnen voet en een licht op mijn pad,” bedoelde hij daarmee niet het woord van de boeken die in zijne dagen reeds bestonden en later deel uit zouden maken van den Bijbel, maar meende hij daarmee te zeggen dat Gods woord wat een licht was op zijn pad en een lamp voor zijnen voet, het godswoord was wat door middel van levende profeten tot hem kwam, en hem een zoodanig gedeelte van het evangelie onthulde, als voor hem noodig was tot zijn geluk en zijne zaligheid.

Dat standpunt nu, wordt ook ingenomen door de Heiligen der Laatste Dagen. Met andere woorden: hun godsdienst baseert zich op de onmiddellijke openbaringen gegeven aan hunne profeten, niet alleen die geweest zijn, maar die nog heden zijn. Zij gelooven dat God Zijnen wil hun zoolang zal blijven openbaren als zij gewillig zijn Zijne voetstappen te drukken en acht te slaan op den inhoud van het woord hen door onmiddellijke openbaring, of door inspiratie, geworden. De woorden door hen zoodanig ontvangen, vormen niet alleen de basis van hun hedendaagsch geloof, maar aan hunne voormannen is eveneens door goddelijk gebod opgedragen geworden deze dingen neder te schrijven opdat zij voor de nageslachten kunnen blijven bewaard. Niet opdat de nageslachten de woorden van thans als hunnen leefregel in de eerste plaats zouden nemen, maar opdat deze woorden voor die nageslachten hetzelfde zouden zijn als voor ons de Bijbel, het Boek van Mormon, de Paarl van Groote waarde is, enz., namelijk eene getuigenis van voorheen, dat de handelingen van God van vroeger zich uitstrekken. Want, God is onveranderlijk; dat wil zeggen dat Zijne houding jegens het menschdom ten allen tijde precies dezelfde blijft. De strekking der woorden die voorheen gezegd zijn geworden is dezelfde als de strekking der woorden die thans worden gegeven, en de strekking van datgene wat in de toekomst nog zal worden medegedeeld, zal blijken dezelfde te zijn als die van thans, met dit

verschil echter dat elken tijd de woorden in hunne dagen gesproken, en de openbaringen in die dagen gegeven, deze gegevens als basis zal hebben te beschouwen, terwijl die van vroeger slechts als bevestigende getuigenis zullen dienen.

Dit was ook zoo in vroeger dagen. Leest bijvoorbeeld maar eens aandachtig hetgeen de apostel Paulus schrijft in Hebreë 1:1: „God voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon.” Wat wil dat zeggen. Dit: Dat God voorheen Zijnen wil openbaarde aan de aloude profeten. Dat die profeten het op hunne beurt aan het volk hadden mede te deelen. Dat in die dagen, de dagen kort voor die der apostelen namelijk, God tot het mensdom had gesproken door Zijnen Zoon, telkens het evangelie, de boodschap der zaligheid of des geluks, bekendmakende. En wij, Heiligen der Laaste Dagen, getuigen daar achter aan dat de Heer in deze dagen wederom van den hemel heeft gesproken, en Zijnen wil heeft bekend gemaakt. Dat bij het bekendmaken van dien wil gebleken is dat die tot in de kleinste bijzonderheden, volmaakt dezelfde was, maar dat de Heer, met het verloopen van het getij, ook de bakens heeft verzet, en thans openbaringen heeft gegeven in overeenstemming met deze tijdsbehoefden, even als Hij zulks in vroegere dagen ook deed met betrekking tot de tijdsbehoefden van toen. Even als toen de basis der ware godsdienst de godsopenbaringen van dien tijd waren, even zoo zijn de godsopenbaringen van thans de basis van het geloof van dezen tijd.

Althans voor de Heiligen der Laatste Dagen. De tijd zal leeren, of beter gezegd, de tijd heeft reeds geleerd dat deze basis de eenige juiste en ware is. Waar zich in den loop der eeuwen het zoogenaamde Christendom heeft uitgeput in theoriën aangaande de leer, en eeuwen heeft getwist over de uitlegging van de leerstukken van den Bijbel, en op 't zelfde oogenblik nagelaten heeft de voor de hand liggende dingen ervan in toepassing te brengen, daar heeft zich in dezen tijd een volk ontwikkeld wat niet is gaan theoretiseeren over aloude vraagstukken, maar wat de hand aan den ploeg heeft geslagen, en in overeenstemming met de goddelijke bekendmakingen, hen gegeven door instrumentaliteit van nieuwere profeten, als 't ware een nieuw en verjongd Christendom heeft gesticht, wat geen aardsche noch helse machten ooit in staat zullen blijken omver te kunnen werpen.

Dat volk erkent als basis, als grondslag van ware godsdienst, nieuwere openbaringen door God gegeven, en zal steeds dit beginsel blijven erkennen, en zal de toekomstige geslachten nimmer blameeren wanneer zij op hunne beurt de goddelijke mededeelingen van thans zoowel als die van voorheen, slechts beschouwen als bevestigende getuigenissen van hunnen grondslag, maar zelf hun basis opnieuw

gaan optrekken op grond der openbaringen die ook hun zullen worden verstrekt, zoo zij althans zich blijven bewegen in het voetspoor hen door hunne vaderen voorgeschreven.

„T ROZEKNOPJE UIT UWE GAARDE.”

(Vrije navolging van: „Your sweet little Rosebud has left you.”)

't Rozeknopje uit uwe gaarde
 Heeft de Hovenier verplant
 Naar een hooger hof dan de aarde:
 Naar het Eeuwig Zonneland.

Hij die 't opdroeg aan uw liefde,
 Heeft het weer teruggevraagd;
 't Spreekt, dat u het scheiden griede,
 Echter niet te lang geklaagd!

Niet in 't graf vertoeft uw kleine,
 Kind'ren gaan naar 't Land van Licht,
 Waar hunne eng'len, vlekloos reine,
 Altijd zien Gods aangezicht.

Zij zijn schatten, keurjuweelen,
 Weggeborgen voor een poos,
 Om opnieuw uw oog te streelen:
 't Rozeknopje wordt een roos!

Aan het aardsche leed ontheven
 Zijn ze van 't gevaar bevrijd
 Dat gestaåg hen zou omzweven
 In den aardschen levensstrijd.

Richt omhoog 't geloovig ooge,
 Vaders Geest verschaffe u troost
 En verzeekring uit den hooge:
 Ginder leeft uw dierbaar kroost!

DE STAR.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GROETENIS.

Aan de Ouderlingen en Heiligen van de Europeesche Zending.[†] Het is met een dankbaar hart dat ik den Heere prijs^{en} en loof omdat ik waardig ben geacht, en de aanstelling heb ontvangen, President Hyrum M. Smith op te volgen als president van de Europeesche Zending^{en} redacteur en uitgever van de Millennial Star, alsmede dat ik, met hen die mij vergezellen, op onze reis naar dit land bewaard ben gebleven.

Onze ontvangst op Durham House, het hoofdkantoor van de Europeesche Zending, — door President en Zuster Hyrum M. Smith, en door de anderen die daar verblijf houden, en die allen aanwezig waren om ons te begroeten, was zoo hartelijk en aandoenlijk mogelijk.

De gelegenheid om de Conferentiepresidenten en de lokale Heiligen te ontmoeten in de vele vergaderingen en bijeenkomsten gehouden gedurende de enkele dagen van ons kort maar gelukkig samenzijn met President Smith en zijne familie, alvorens hunne afreis naar Zion, — is grootelijks op prijs gesteld, terwijl een en ander een schitterende introductie was voor mijne zending.

De plichten van deze belangrijke roeping aanvaardende, besef ik ten volle hoe onbekwaam ik ben voor de verantwoordelijkheid; maar ik herinner mij de woorden van den profeet Nephi, en gevoel mij daardoor bemoedigd:

„Ik weet dat de Heer geenszins bevelen aan de kinderen der menschen geeft, zonder hun den weg te bereiden, om die geboden te kunnen volbrengen.” (1 Nephi 3:7).

In dit, het meest belangrijke werk waarin een mensch betrokken kan zijn, de zaliging der zielen namelijk, roep ik ernstig uw aller medewerking in.

Het is mijn oprecht verlangen dat wij, door den zegen des Heeren, en door het voorbeeld en de pogingen van de zendelingen en heiligen, alsmede door de „Star” en door andere middelen welke aangewend zullen worden, in staat mogen zijn de kwade voorstellingen, en de lasterlijke valscheden te weerleggen, het vooroordeel te verzachten, en de zaden der waarheid te zaaien, opdat vele oprechte zielen gebracht mogen worden in de schaapskooi van den Meester, en verheven mogen worden in Zijn Koninkrijk.

In het zich kwijten van een heiligen plicht op ons, als Heiligen der Laatste Dagen rustende, en in het beantwoorden van de eischen der

liefde welke in onze harten behoort te branden voor het welzijn van onzen evennaaste, — dienen wij onze beste pogingen in het werk te stellen om der wereld bekend te maken het feit van de herstelling van het evangelie met al zijne verordeningen, zijn gezag, gaven en zegeningen, en de kracht daarvan tot zaligheid, opdat de menschen, als zij willen, gebracht mogen kunnen worden in dien toestand van geluk en hoop op het eeuwige leven, wat ook aan onze zielen eene zoo groote voldoening heeft gegeven.

In den geest van vriendelijkheid en liefde vermaan ik u de opdracht en het bevel van den Zaligmaker in acht te nemen, wat op ons even zoo toepasselijk is als ooit op eenig volk in het verleden, namelijk: „Laat uw licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.” (Mat. 5:16).

Laten onze gebeden ernstig en voortdurend opstijgen voor President Hyrum M. Smith, en die van onze heiligen welke hem vergezellen, opdat zij bewaard mogen blijven voor de gevaren der zee, en veilig hun tehuis in de bergen mogen bereiken.

Ik zal mij zeer verblijd en gelukkig gevoelen om u allen te ontmoeten en bekend met u te geraken zoodra omstandigheden zulks toestaan; alsmede om u van tijd tot tijd aan te moedigen en u te helpen, in zooverre als ik althans daartoe in staat mag zijn.

Moge de gunst des Heeren bovenmatig worden bewezen, en uwe harten vervuld zijn met de waardeering van Zijne genade, en moogt gij allen er genoeg in vinden Hem te dienen en Zijne geboden te onderhouden.

Met groote waardeering, uw broeder in het evangelie, en medewerker in den wijngaard.

GEORGE F. RICHARDS.

H A A R J O N G E N .

(Naar 't Engelsch.)

Mary Boughton stond geleund tegen de planken van een klein, laag, volgepropt boekwinkeltje in Broadway en liep vluchtig een deeltje van Ampère door.

„Wilt u dit voor me inpakken?” vroeg ze, het in de hoogte houdend. Toen ze haren arm ophief, sloeg ze met hare wijduitslaande mouw den omslag van een dier zachte, in leer gebonden ouderwetsche bijbels open, die op een hoop schoolboeken lag en haar oog viel op een inscriptie op het gele schutblad: „Aan mijn besten jongen, van zijn liefhebbende moeder.” En daaronder: Math. 26:41, „Waakt en bid

dat gij niet in verzoeking komt." — „O," dacht ze met een pijnlijk gevoel, „hoe kan iemand hiervan scheiden!"

„Ik zal dit boek ook nemen", zei ze en deed den bijbel eerbiedig dicht. Ze vond het zoo stuitend, zoo ongevoelig zulk een geschenk te verkoopen, zulk een heilig teeken van moederliefde weg te doen. Het fijne, mooie, verbleekte schrift riep voor hare verbeelding allerlei herinneringen aan huis en kindsheid, aan teedere zorg en nachtwake aan kinderbedjes op. Wie was die moeder? waar was de zoon die afdwaalde en kon vergeten? Of, — vriendelijker gedachte, — wellicht was hij ook gestorven en was het boek, waarover hij geschreid en waarin hij troost had gevonden, in handen van vreemden gevallen en eindelijk in dit oude boekwinkeltje terecht gekomen naast halfversleten Latijnsche woordenboeken en verdwaalde tijdschriften. Ze was blij, dat het nu in 't bezit zou komen van iemand, die het in waarde houden en als iets schoons, en teeders en aandoenlijks lief zou hebben.

De najaarsbui, die haar in dit oude boekwinkeltje een onderkomen had doen zoeken, was overgedreven en een waterig zonnestraaltje scheen op 't gebogen grijze hoofd van den eigenaar, die hare boeken inpakte en op een anderen persoon, die ze nog niet had opgemerkt, die tegenover haar bij een kast staande, een oud prentenboek doorbladerde en haar met een schuwen doch gretigen blik aanzag. Hij was een man van omstreeks veertig jaar, die een kort gekleed jasje aanhad, netjes dichtgeknoopt, maar dat door te intieme kennismaking met weer en wind een groenachtige kleur had gekregen en waaruit zijn magere armen bijzonder lang te voorschijn kwamen. Hij behoorde tot de type die men gewoonlijk in bibliotheken en bij oude-boekenstalletjes ziet, beschaafd doch arm, teringachtig en losbandig. En toch was er iets aantrekkelijks in zijn bleek, intelligent gelaat, iets zoo smeekeuds en gespannens in den blik zijner groote, heldere bruine oogen, die een oogenblik de hare zochten, dat Mary Boughton een gevoel van verwantschap en sympathie kreeg voor wat in hem deed vermoeden dat hij eens een gentleman was geweest. Zij wendde aanstonds de oogen van hem af, maar in plaats van haar pakje op te nemen zei ze: „Ik bedenk daar, dat ik beloofd heb bij kennissen thee te gaan drinken; wil u zoo vriendelijk zijn mij deze boeken thuis te laten brengen? ik woon hier dichtbij." Ze gaf straat en nummer op en ze verbeeldde zich, dat de andere over zijn boek heengebogen aandachtig luisterde. Ze hoopte, dat hij niet bij haar zou komen bedelen. En toch kon zij niet anders dan hem voor een gentleman houden dien ze gaarne zou willen helpen.

Toen Mary Boughton dien avond thuis kwam, wierp ze de Ampère achteloos neer en nam den versleten bijbel met een gevoel van verontwaardigd medelijden op. Wellicht zou ze er nog nadere bijzonderheden in geschreven vinden. Ze sloeg de bladzijden droomerig om,

met weemoedig genoegen, tot ze eensklaps op een vers stuitte, waar met inkt een breede cirkel omheen was getrokken! 't Luidde: „ik was diep terneer gebogen als een die treurt om zijne moeder”. Ze deed het boek zachtkens dicht. Er kwamen tranen in hare oogen. „Neen hij vergat niet”, fluisterde ze.

Op een wintermorgen ongeveer twee maanden na dit voorval bracht hare dienstbode haar een briefje met de boodschap, dat men antwoord wachtte. Het adres was met groote, bevende letters geschreven en bij 't haastig openen las ze: „U zult u herinneren dat u twee maanden geleden een bijbel hebt gekocht in het oude boekwinkeltje in uwe buurt. Dat boek behoorde mij. Als ik u zeg, dat het een geschenk mijner lieve moeder was, dat het mijn enig aandenken was aan een gelukkig verleden, dan zult u begrijpen hoe dierbaar het mij is. Ik verkocht het, omdat ik in geen drie dagen had gegeten. 't Was of mijn moeder me zei: „ik vind het goed.” Ik hoopte het weer terug te koopen en toen kwaamt u daar dien dag en kocht het. Ik las op uw gelaat, waarom u dit deed. Wees er voor gedankt en gezegend. Ik lette op uw adres en hoopte elken dag bij u te kunnen komen om het dierbare boek te koopen. Nu ga ik sterven, zeggen ze, en ik kan het u niet betalen; maar zou u 't mij willen zenden? Ik verlang er zoo naar! Voor u kan 't niet veel waarde hebben en voor mij is 't de heele wereld, — al wat mij van hoop, herinnering, samen-zijn, liefde en tehuis is gebleven.”

Langs de naakte, lange muren van het hospitaal geleidde de verpleegster haar zwiĳgend; ze zag hoe de sneeuw tegen de hooge vensters sloeg. De geheele atmosfeer had iets zoo drukkends door de stilte, het lijden en den dood, dat de jonge dame onder haren bonten mantel huiverde. — Hij had haar zeker verwacht, want hij was netjes geschoren en Mary Boughton werd getroffen en aangenaam aangedaan door zijn uiterlijk. Hij was ontzettend vermagerd en zooals hij daar lag met gesloten oogen en het gelaat half afgewend merkte ze op hoe fijn besneden zijne trekken waren. Zijn eene hand lag gesloten op zijn sprei. Zijn ziekte scheen al het ongunstige te hebben weggevaagd en alleen het schoone te hebben achtergelaten. Het leven had hem met schande en ellende bekleed; de dood wierp den mantel der verzoening over hem heen. — De verpleegster raakte zacht zijn schouder aan en zei: „hier is iemand om u te bezoeken”. — Hij sloeg de oogen op die schitterden van koortshitte; met een glimlach trachtte hij zich om te keeren en keek naar het pakje, dat zij tegen haren mantel hield, met dien gretigen blik, welke ze zich maar al te goed herinnerde. Ze begreep hem en lei het boek in zijn arm. „Doe het als 't u blijft open”, fluisterde hij. Ze deed het en toen nam hij het in zijne handen en, kijkend naar de inscriptie om te

weten of 't wel zijn eigen boek was, drukte hij het met een kracht, die haar verbaasde, aan zijn hart en kustte het.

„Dank, dank!” zei hij met een blik waaruit innig geluk sprak; „o mijne lieve, beste moeder!” Toen bleef hij eenige oogenblikken stil liggen met gesloten oogen, maar toen zij zachtkens hare hand wilde wegtrekken, hield hij die vast in de zijne.

„De wereld is vol goedheid”, zei hij met een flauwen glimlach, „en zoo velen zijn vriendelijk voor mij geweest. 't Was zoo lief van u om hier te komen. Ik denk zoo graag, weet u, dat het laatste wat ik ondervonden heb goedheid geweest is. Hoe dankbaar zou mijne moeder u zijn!” Mary Boughton voelde de tranen in hare oogen komen. Wat sprak hij beschaafd en wat moest hij veel hebben geleden. „Ach, ik deed zoo heel weinig,” zei ze: „ik zou zooveel meer voor u hebben willen doen, als ik 't maar geweten had.”

„U hebt gedaan wat u kon”, zei hij haar vriendelijk aanziende: „ik wou zoo graag, dat u daaraan altijd zult denken als aan een groot geluk, — dat u hebt gedaan wat u kon. 't Is zoo heerlijk een goede vrouw te zijn,” voegde hij er zacht als in zichzelf bij: „ik ben geen heel goed man geweest: ik was zwak, een man van indrukken; — toen stierf zij; toen verloor ik mijn geld en leende ik van mijne vrienden. — Toen ging ik drinken — o, 't is de oude geschiedenis; er zijn er honderden zooals ik. Maar ik wil, dat u weet, u, omdat u zoo goed voor me zijt geweest en omdat er niemand in de wijde wereld is, die er iets omgeeft of ik hier sterf of aan den grooten weg neerval, — dat u weet, dat ik dikwijls mijn best heb gedaan goed te zijn en te doen wat zij van mij verlangde, en dat ik hier altijd aan haar lig te denken en naar haar verlang.”

Mary Boughton aarzelde: „wil u ook graag, dat ik u voorlees?”

„Ik dank u vriendelijk,” antwoordde hij het hoofd schuddend; „maar als u 't niet kwalijk neemt, zeg ik 't liever stilletjes op: ik herinner mij zoo goed den toon harer stem en den nadruk dien zij op de woorden lei; 't is of ik haar hoor; zij las zoo schoon.” Hij sloot de oogen weer en een zucht van verluchting ontsnapte hem. Ze zag zijne lippen bewegen; hij fluisterde zacht en hield het boek aan zijn hart gedrukt. Ze boog zich over hem heen en ving zijne woorden op; 't waren afgebroken volzinnen uit de gelijkenis van den Verloren Zoon, de laatste klanken waren: „ik zal opstaan en tot mijnen vader gaan en . . . zeggén: vader . . . ik heb . . . gezondigd . . .” En terwijl hij dit fluisterde speelde een glimlach zoo rustig en vertrouwend als van een kind op zijn gelaat.

Toen de verpleegster kwam en bij zijne legerstede bleef staan zei Mary Boughton zacht: „Uw taak is volbracht”.

(Overgenomen.)

BIJZONDERE VERGADERING TE STEENWIJK.

Onder leiding van Conferentie-president Rulon J. Sperry, van de Groningsche hoofdafdeeling, is op Woensdag 24 Januari, 's avonds 8.15, eene bijzondere vergadering gehouden te Steenwijk, in de achterzaal van het Christen-geheelonthouders-gebouw.

Leider zelf was de eerste spreker. In duidelijke taal maakte hij den aanwezigen bekend met het doel der prediking van het „Mormonisme”, er op wijzende dat de jonge Amerikaansche zendelingen uit Utah komen om aan de wereld bekend te maken dat in deze laatste dagen God van den hemel gesproken heeft en Zijn evangelie, even als het was in de dagen van alouds, heeft hersteld. Zonder prijs en zonder loon wordt deze godsdienst alomme bekend gemaakt. Een ernstig onderzoek naar de beginselen ervan is zeer gewenscht, en zal den naspeurder, als hij oprecht van bedoelingen is, brengen tot eene overtuiging der waarheid.

Tweede spreker was Ouderling B. Tiemersma van Utrecht, assistent-redacteur van „De Ster”. Wegens te laat aankomen van den trein was het bijna negen uur alvorens spreker arriveerde. Onmiddellijk werd door hem het spreekgestoelte beklommen. Ruim 1¼ uur luisterden alle aanwezigen naar de uiteenzetting van de beginselen der leer van de Heiligen der Laatste Dagen, met onverdeelde aandacht.

Spreker begon met te zeggen dat hij met blijdschap de uitnoodiging had aanvaard van de leidende zendelingen der Groninger Conferentie om in Steenwijk een spreekbeurt te vervullen over het onderwerp wat voor de Heiligen, wanneer zij eenmaal het evangelie hebben omhelsd, het eenige groote levensonderwerp is geworden

Gewezen werd op den tegenstand die Christus, tijdens Zijne prediking aan de Joden van aloude tijden, ondervond, bij het uiteenzetten van Zijne- des Heeren- levensbeginselen. Die tegenstand vond zijn oorzaak enkel in het feit dat de leiders der Joden van dien tijd inwendig wel overtuigd waren van de waarheid der gepredikte beginselen, dewijl zij namelijk slechts eene voortzetting waren van den zedelijken inhoud van de leer van Mozes, maar zich niet wilden buigen onder de practische toepassing ervan. Toch echter was de in praktijkbrenging van de godsdienstige beginselen van den Zoon van God het eenige middel om de menschen zalig, dat is: gelukkig, te maken, voor tijd en eeuwigheid beide. Aangetoond werd hoe het de geest van satan was die den Heiland aan het kruis nagelde. Hoe inderdaad daarvoor niet verantwoordelijk waren de eenvoudige krijgsknechten die slechts deden hetgeen hen door de Romeinsche overheid was bevolen, hoe zelfs deze Romeinsche overheid niet in alle opzichten de verantwoording te dragen had van de misdaad aan den Christus der Schriften begaan,

maar hoe de leiders der Joden, de Farizeën namelijk, de Schriftgeleerden, de Overpriesters en de leiders der synagoge aansprakelijk waren voor de terechtstelling, zoo onrechtvaardig bedreven, van Christus. Aangetoond werd hoe hun haat was aangewakkerd door dat de Zaligmaker kwam om den Vader te verklaren. Hoe Hij in tegenstelling met de Joodsche autoriteiten, dien Vader deed kennen als een liefderijk God, die Zich nederboog tot alles wat nietig was en gering, en de rechten der armen in bescherming wilde nemen. Ook door de Joodsche leiders werd innerlijk wel erkend dat de beginselen van den Zaligmaker onaanvechtbaar waren, maar omreden zij hunne werken boos wisten, wilden zij zich niet voegen naar de prediking van den Zaligmaker.

Een oogenblik werd verder stilgestaan bij de prediking van Petrus op het Pinksterfeest, en er op gewezen hoe deze prediking, zijnde de eerste door menschenmond uitgesproken onder de leiding van den Heiligen Geest, pas ontvangen, dienen kan als leidraad van de prediking van den Christus zelven. In deze prediking nu waren vier beginselen of uitgangspunten vervat, die alle beurtelings werden aangetoond. Een der voornaamste beginselen daarvan is de bekeering. Bekeering van slechte tot goede daden die, wanneer strikt doorgevoerd, het menschdom langzamerhand brengen moest op een hooger peil. Op een peil dat inderdaad de groote wet van God kon worden vervuld, dat namelijk de menschen elkander lief zouden hebben zooals zij zich zelven liefhebben.

Daarna werd aan de hand van deze uitgeliijnde zaken, den toestand getoetst van het huidige Christendom, en aangetoond dat het zoogenaamde Christendom inderdaad eene mislukking is gebleken. Zulks is evenwel niet de schuld van den grondslaglegger van dat Christendom, maar die van hen die, evenals de Joden van voorheen, wel hebben getheoretiseerd, en fraaie woorden gesproken over den Godmensch, maar nagelaten hebben Zijne leer in praktijk te brengen. Vandaar dan ook den afval die over het Christendom is gekomen. Een afval zóó groot dat die ontaard is in het doodelijke conflict wat wij heden om ons heen zien gebeuren tusschen de leidende Christenmogendheden van dezen tijd.

Te midden nu van die groote verwarring, dien grooten gruwel, heeft God, zooals voorheen was voorspeld, van den hemel gesproken, en Zijn evangelie opnieuw naar de aarde gebracht, en wederom profeten en apostelen aangesteld met dezelfde boodschap als vroeger. Wat het resultaat is geweest van deze boodschap wordt aangetoond door een blik te werpen in de geschiedenis van het „Mormonisme”, en het licht te doen vallen op de moeilijke tijden door de Heiligen van dezen tijd doorgemaakt, en de ongunstige omstandigheden waaronder hunne prediking begonnen werd, en dit vergeleken met de resultaten

thans, na ruim tachtig jaren, bereikt. Melding werd gemaakt van het veelomvattende zendingswerk; van de bewijzen van offervaardigheid en naastenliefde daardoor gegeven, alsmede hoe woordelijk de profetieën van het Oude Testament in deze dagen vervuld zijn geworden in het bouwen van tempelen in de toppen der bergen, waarhenen de natiën gaan om te leeren van de wegen des Heeren.

Met groote belangstelling werd de spreker tot aan het einde van zijne rede gevolgd, en bij het uitgaan werd tal van lectuur uitgegeven, alsmede verscheiden exemplaren van Het Boek van Mormon, en de Stem tot Waarschuwing.

Naar schatting waren ongeveer 125 personen aanwezig. Geen enkele incident van stoornis deed zich voor. Het vooroordeel waarmede onze zendelingen overal elders zoo zeer te kampen hebben, scheen tot hier nog niet te zijn doorgedrongen. Plannen worden gemaakt meerdere vergaderingen in de toekomst te houden, tot nut en heil waarvan wij bij dezen gaarne den zegen des hemels afsmeeken.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande halfjaarlijksche conferentie van de Amsterdamsche hoofdafdeeling zal worden gehouden op Zondag 18 Febr. a.s. Twee vergaderingen zijn belegd, te weten om 10 uur des morgens, en om 5.30 des avonds. Beide samenkomsten te houden in het Casino-gebouw, Amstel 29.

Alle leden, zendelingen, en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd.

Zooals een rechtvaardige weg tot het eeuwige leven leidt, zoo strekt zich de zonde uit naar de duisternis van den tweeden dood. De zonde is der wereld ingebracht geworden door den aartsvijand Satan; terwijl dezelve in hare tegenstelling met het goede, de menschen het onderscheid leert tusschen beide.

JAMES E. TALMAGE.

INHOUD:

Grondslag van ware		Haar jongen	42
Godsdienst	blz. 33	Bijzondere vergadering	
„'t Rozeknopje uit uwe		te Steenwijk.	46
gaarde"	„ 40	Conferentie-aankondiging	48
Groetenis	„ 41		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50

Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.